

- Иска да яде, — казала ѝ тя.
- Че дайте му да яде, да не плаче!
- Да му дадемъ, но като нѣма! . . .
- Хайде, елате де! — повтаряла все слугинята. —
- Ха, вървете, че млѣкото ви изтина!
- Дѣцата доближили до масата, но не взели нищо.
- Право ли е това? — извикала Свѣтланка, като посочила съ прѣстъ селянката.
- Кое? — попитала слугинята.
- Азъ да пия млѣко, а това дѣтенце да нѣма?
- Отъ дѣ да зная. Не е наша работа. Я си закусете вие!
- Не искамъ! — казала Свѣтланка.
- И азъ не искамъ! — казалъ Петю.
- Дай го на дѣтенцето! — казала Свѣтланка.
- Хайде, стига сте приказвали! — Пийте, докато не е изстинало млѣкото ви! — извикала слугинята.
- Нѣма, нѣма да пия, — завикала Свѣтланка. —
- И у дома нѣма да пия, ако не му дамешъ!
- Яжте вие по-напрѣдъ, че послѣ на него.
- Нѣма да ямъ, докато не му дамешъ! — казалъ и Петю.
- Глупости! — казала слугинята. Вие ли ще оправяте свѣта? Комуто Богъ далъ, ще яде, комуто не — нѣма.
- Защо на тѣхъ не далъ? — казала Свѣтланка.
- То не е наша работа. Така Богъ искалъ, така направилъ, казала слугинята и налѣла въ една чашка малко млѣко и го дала на селянката за малкото дѣте. То изпило млѣкото и отишло, но Петю и Свѣтланка пакъ не искали да ядатъ.
- Богъ искалъ така! . . . думала си Свѣтланка.
- Защо искалъ така? . . .
- Не е хубаво да се приказва така, — казала слугинята. — Ще кажа на баща ти.
- Кажй! — казала Свѣтланка. Азъ казахъ, че не трѣбва така да бжде.
- Кое не трѣбва така да бжде?
- Едни да иматъ много, а други — нищо.
- Може Той нарочно. . . казалъ Петю.
- Не. . . Нѣма ни да ямъ, ни да пия! . . .